

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: Het Sierlijke Porseleinen Land (20/24)

Terwijl de Houthakker een ladder aan het maken was van hout dat hij in het bos vond, ging Dorothy liggen en sliep, want ze was moe van de lange wandeling. De Leeuw rolde zich ook op om te slapen en Toto lag gezellig naast hem.

De Vogelverschrikker keek naar de Houthakker terwijl hij aan het werk was en zei tegen hem:

"Ik kan echt niet bedenken waarom deze muur hier staat, noch waar hij van gemaakt is."

"Geef je hersenen wat rust en maak je geen zorgen over de muur," antwoordde de Houthakker. "Als we eroverheen zijn geklommen, zullen we weten wat er aan de andere kant is."

Na een tijdje was de ladder klaar. De ladder zag er onhandig uit, maar de Blikken Houthakker was er zeker van dat die sterk was en aan hun doel zou voldoen. De Vogelverschrikker maakte Dorothy, de Leeuw en Toto wakker en vertelde hen dat de ladder klaar was. De Vogelverschrikker klom als eerste de ladder op, maar hij was zo onhandig dat Dorothy vlak achter hem moest volgen om te voorkomen dat hij eraf viel. Toen hij zijn

hoofd over de muur stak, zei de Vogelverschrikker: "Oh allemachtig."

"Loop door," riep Dorothy uit.

Dus de Vogelverschrikker klom verder naar boven en ging op de top van de muur zitten, en Dorothy stak haar hoofd naar boven en riep: "Oh, allemachtig" net zoals de Vogelverschrikker had gedaan.

Toen kwam Toto naar boven en begon onmiddellijk te blaffen, maar Dorothy zorgde ervoor dat hij weer stil werd.

De Leeuw beklom vervolgens de ladder en de Blikken Houthakker kwam als laatste; en ze riepen allebei: "Oh, allemachtig" zodra ze over de muur keken. Toen ze allemaal op een rij op de muur zaten, keken ze naar beneden en zagen iets vreemds.

Voor hen lag een groot stuk land met een vloer zo glad en glanzend en wit als de bodem van een grote porseleinen schaal.

Verspreid over het land stonden veel huizen geheel van porselein, geschilderd in de helderste kleuren.

Deze huizen waren vrij klein; de grootste reikte slechts tot Dorothy's

middel. Er waren ook mooie kleine schuren, met porseleinen hekken eromheen; en veel koeien en

schapen en paarden en varkens en kippen, allemaal gemaakt van porselein, ze stonden rondom in groepjes.

Maar het vreemdste van allemaal waren de mensen die in dit eigenaardige land woonden. Er waren melkmeisjes en herderinnen, met felgekleurde lijfjes en gouden vlekken op hun gewaden; en prinsessen met prachtige jurken van zilver, goud en paars; en herders gekleed in kniebroeken met roze, gele en blauwe strepen eronder, en gouden gespen aan hun schoenen; en prinses met met juwelen bezette kronen op hun hoofd, gekleed in hermelijnen gewaden en satijnen wambuizen; en grappige clowns in gewaden met ruches, met ronde rode vlekken op hun wangen en hoge, puntige mutsen. En het vreemdste van alles was dat deze mensen allemaal van porselein waren, zelfs hun kleding, en ze waren zo klein dat de langste van hen niet hoger was dan Dorothy's knie.

Aanvankelijk had niemand ook maar een beetje aandacht voor de reizigers, behalve een kleine paarse porseleinen hond met een extra grote kop, die naar de muur kwam en met een klein stemmetje tegen hen blafte, en daarna weer weg rende.

"Hoe komen we beneden?" vroeg Dorothy.

De ladder was te zwaar om omhoog te trekken, dus liet de Vogelverschrikker zich van de muur vallen en de anderen sprongen op hem neer zodat de harde vloer hun voeten geen pijn zou doen. Natuurlijk zorgden ze ervoor dat ze niet op zijn hoofd terechtkwamen en de pinnen in hun voeten kregen. Toen ze allemaal veilig beneden waren, pakte ze de Vogelverschrikker op,

wiens lichaam behoorlijk plat was, en klopten zijn stro weer in vorm.

"We moeten door deze vreemde plek heen om aan de andere kant te komen," zei Dorothy, "want het zou onverstandig zijn om een andere kant op te gaan dan richting het zuiden."

Ze begonnen door het land van Porselein te lopen, en het eerste wat ze tegenkwamen was een porseleinen melkmeisje dat een porseleinen koe melkte. Toen ze dichterbij kwamen, gaf de koe plotseling een trap en schopte tegen de kruk, de emmer en zelfs tegen het melkmeisje, en alles viel met veel gekletter op de porseleinen grond.

Dorothy was geschokt toen ze zag dat de koe haar poot had afgebroken en dat de emmer in verschillende kleine stukjes lag, terwijl het arme melkmeisje een barst in haar linkerelleboog had.

"Jij daar!" riep het melkmeisje boos. "Kijk eens wat je hebt gedaan! Mijn koe heeft haar poot gebroken en ik moet haar naar de herstelwerkplaats brengen en haar daar weer laten lijmen. Waarom zijn jullie hier en waarom maken jullie mijn koe bang?"

"Het spijt me heel erg," antwoordde Dorothy.

"Alsjeblieft vergeef ons."

Maar het mooie melkmeisje was veel te geïrriteerd om enig antwoord te geven. Ze pakte mokkend de afgebroken poot op en leidde haar koe weg, het arme dier hinkend op drie poten. Terwijl ze wegliep wierp het melkmeisje vele verwijtende blikken over haar schouder naar de onhandige vreemdelingen, terwijl ze haar gekneusde elleboog dicht tegen haar zij hield.

Dorothy was behoorlijk bedroefd over dit ongeluk. "We moeten hier heel voorzichtig zijn," zei de goedgehartige Houthakker "anders bezeren we deze mooie kleine mensen per ongeluk zo erg, dat ze er nooit meer overheen komen."

Iets verderop ontmoette Dorothy een prachtig geklede jonge prinses, die stopte toen ze de vreemdelingen zag en daarna begon weg te rennen.

Dorothy wilde meer van de prinses zien, dus rende ze achter haar aan. Maar het Porseleinen meisje riep:

"Achtervolg me niet! Achtervolg me niet!"

Ze had zo'n bang stemmetje dat Dorothy stopte en zei: "Waarom niet?"

"Omdat," antwoordde de prinses, die op veilige afstand bleef staan, "als ik ren, ik misschien val en mezelf kapot maak."

"Maar zou je niet gerepareerd kunnen worden?" vroeg het meisje.

"Oh ja dat wel; maar je ziet er nooit meer zo mooi uit nadat je bent gerepareerd, snap je," antwoordde de prinses.

"Ja dat begrijp ik," zei Dorothy.

"Kijk, daar komt meneer Joker aan, een van onze clowns" vervolgde het porseleinen dametje, "hij probeert altijd op zijn hoofd te staan. Hij heeft zichzelf zo vaak gebroken dat hij op honderd plaatsen gerepareerd is, en hij ziet er helemaal niet mooi uit. Daar komt hij aan, zodat je het zelf kunt zien."

Er inderdaad een vrolijke kleine clown kwam op hen aflopen, en Dorothy kon zien dat hij, ondanks zijn mooie kleren in rood, geel en groen, volledig onder de

scheuren zat. De scheuren liepen alle kanten op en het was duidelijk dat hij op veel plaatsen hersteld was. De Clown stak zijn handen in zijn zakken, en nadat hij zijn wangen had opgeblazen en er uitdagend met zijn hoofd naar had geknikt, zei hij:

"Mijn lieve dame,
Waarom staar je zo
Naar de arme oude meneer Joker?
Jij bent zo stijf en stram
Het is alsof
Je een stok hebt opgegeten!"

"Wees stil, meneer!" zei de prinses. "Zie je niet dat dit vreemden zijn en dat ze met respect behandeld moeten worden?"

"Nou, dat is respect, naar ik meen," verklaarde de Clown, en hij ging onmiddellijk op zijn hoofd staan.

"Let maar niet op meneer Joker," zei de prinses tegen Dorothy. "Hij heeft behoorlijk veel barsten in zijn hoofd, en dat maakt hem dwaas."

"O, ik vind hem helemaal niet vervelend," zei Dorothy.

"Maar jij bent zo mooi," vervolgde ze, "dat ik zeker weet dat ik heel veel van je zou kunnen houden. Mag ik je niet mee terugnemen naar Kansas, en je daar op de schoorsteenmantel van tante Em zetten? Ik zou je in mijn mandje kunnen dragen."

"Dat zou mij heel ongelukkig maken," antwoordde de porseleinen prinses. "Zie je, hier in ons land leven we tevreden en kunnen we praten en bewegen wanneer we willen. Maar telkens wanneer iemand van ons wordt weggenomen, verstijven onze gewrichten onmiddellijk en kunnen we alleen maar rechtop staan en er mooi

uitzien. Dat is natuurlijk alles wat van ons wordt verwacht als we op schoorsteenmantels, kasten en salontafels staan, maar ons leven is hier in ons eigen land veel aangenamer."

"Ik zou je voor niets ter wereld ongelukkig willen maken!" riep Dorothy uit. "Dus ik neem nu dan maar gewoon afscheid."

"Tot ziens," antwoordde de prinses.

Ze liepen voorzichtig door het Porseleinen land. De kleine dieren en alle mensen renden meteen opzij, uit angst dat de vreemdelingen hen zouden breken, en na ongeveer een uur bereikten de reizigers de andere kant van het land en kwamen bij een andere porseleinen muur.

Deze was niet zo hoog als de eerste, en door op de rug van de Leeuw te gaan staan, slaagden ze er allemaal in om naar boven te klauteren. Toen trok de Leeuw zijn poten onder zich en sprong op de muur; maar net toen hij sprong, gooide hij met zijn staart een porseleinen kerk omver en sloeg alles aan stukken.

"Dat was jammer," zei Dorothy, "maar eigenlijk denk ik dat we geluk hebben gehad dat we deze kleine mensen niet meer kwaad hebben gedaan dan het breken van een koeienpoot en een kerk. Ze zijn allemaal zo broos!"

"Dat zijn ze inderdaad," zei de Vogelverschrikker, "en ik ben dankbaar dat ik van stro ben gemaakt en niet gemakkelijk kan worden beschadigd. Er zijn ergere dingen in de wereld dan een Vogelverschrikker zijn."